

Arrest

nr. 76 620 van 6 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 juni 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. BOUROVA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, dient op 14 oktober 2009 een verklaring van inschrijving is als bloedverwant in opgaande lijn van zijn zoon.

Op 30 april 2010 wordt hij in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 4 maart 2011 wordt verzoeker verzocht om te melden welke activiteiten hij heden heeft (werknemer of zelfstandige in België of buitenland, begunstigde van werkloosheidsuitkering, beschikker van voldoende bestandsmiddelen, of andere...). Deze vraag wordt hem op 25 maart 2011 ter kennis gebracht,

waarna verzoeker een leefloon-attest van het OCMW, een getuigschrift maatschappelijke oriëntatie, een inschrijvingsattest Nederlands, een doktersattest en een VDAB-attest overmaakt.

Op 10 juni 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht genomen met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

*“BEËINDIGING VAN HET VERBLIJFSRECHT MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van A., A. R. geboren te Drenov, op (in) 29 11 1956 van Bulgarije nationaliteit
Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen Reden van de beslissing*

Betrokkene diende op 14/10/09 een aanvraag in als ascendant van R., Y. A. (RN (...)) Zo bekwam hij op 30/4/10 de E-kaart

Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12 1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan Op 4/3/11 werd een dergelijke opvolgingsbrief verstuurd Betrokkene betekende deze brief op 25/3/11, en legde naar aanleiding van deze brief volgende stukken voor ocmw-attest (leefloon sinds 26/7/10 tot op heden), getuigschrift maatschappelijke oriëntatie (3/12/10 - 25/2/11), inschrijvingsbewijs Nederlands dd 10/1/11, doktersattest (chronisch ziek sinds 2004) en een vdab-attest (werkloos sinds 6/4/11)

Uit het rijksregister blijkt dat betrokkene sinds 13/7/2010 gedomicilieerd is op adres Muidepoort 1/A000 te Gent Gezien hij niet meer woonachtig is bij zijn zoon R. Y. A. (adres: (...)), bij dewelke hij zich eerder vervoegde via gezinshereniging, voldoet betrokkene niet langer aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40bis van de wet van 15.12.1980

Uit voorgelegde documenten blijkt immers dat betrokkene evenmin voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Overeenkomstig artikel 40, §4, 2° van de wet van 15 12 1980 dient hij over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel Gezien hij zijn bestaansmiddelen haalt uit een CCMW-leefloon (sinds 26/7/10 tot op heden), kan hij uit eigen hoofde evenmin zijn verblijfsrecht behouden

Bijgevolg wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene dmv een bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten.“

2. Over de rechtspleging

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan “van artikel 2 en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.”

Het middel luidt als volgt:

“1./Overeenkomstig bovenvermelde artikelen dienen de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk gemotiveerd te worden en moet de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, maar die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

Van de materiële motivering, welke uit de gegevens van de zaak moet blijken, wordt de formele (of uitdrukkelijke) motiveringsplicht onderscheiden. In het laatste geval moeten de motieven in de beslissing zelf tot uitdrukking worden gebracht.

Een loutere verwijzig naar uitgebrachte adviezen al echter niet volstaan indien de beslissing van die adviezen afwijkt zonder zelf de redenen te doen kennen die de getroffen beslissing verantwoorden en zonder te vermelden waarom de adviezen in andersluidende zin niet werden gevolgd. (cfr. A. MAST, Overzicht van het Belgisch administratief recht', Kluwer, Mischelen 2002, 57).

In casu wordt ondermeer de materiële motiveringsplicht geschonden.

Het is immers allerm minst duidelijk welke criteria gehanteerd worden door de administratieve overheid om verzoeker uit te wijzen.

Het is alleszins heel onkies om aan verzoeker eerst rechtmatig een E-kaart te geven (aangezien al zijn documenten in orde en goedgekeurd waren) om dan 2 jaar later ineens te stellen dat die E-kaart ineens af te nemen zonder verzoeker de mogelijkheid te geven om zich daarover te verdedigen!

De overheid schendt hierdoor de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De burger moet immers kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval gedaan heeft (o.m. Cass. 10 juni 1988, Arr. Cass. 1987-88, 1313; Cass. 27 maart 1992, R.W. 1991-92, 1466; Cass. 6 november 2000, A.P.T., 2000, 236; R. v. St., VERVLIET, nr. 94090 van 19 maart 2001).

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur sluiten bovendien het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel in.

Hieruit volgt dat de door de overheid bij de geadministreerde opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen in de regel moeten worden gehonoreerd en dat de overheid hierbij zorgvuldig moet optreden door niet onverhoeds in te grijpen in een bestaande situatie.

De lange termijn tussen het toekennen van de E-kaart en de ontvangst door de administratie van alle relevante documenten en de plotse betekening van het bestreden bevel 2 jaar nadat de administratie kennis had van alle relevante informatie verstaat zich niet met de hierboven aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat in casu immers geen enkele ernstige reden of nieuwe informatie bestaat om een zodanig onverwachte in ingrijpende wijziging in verzoekers toestand rechtens te verantwoorden en dit integendeel rechtstreeks indruist tegen het recht op rechtszekerheid als beginsel van behoorlijk bestuur.

De beslissing van verwerende partij mist dan ook elke grondslag.

Van verzoeker werd intussen door verwerende partij niets meer vereist.

Hij heeft geen enkele vraag ontvangen m.b.t. zijn documenten of zijn verblijfsstatuut.

Verweerster beperkt zich tot het vermelden van een eigen "onderzoek", zonder meer.

2./Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is nochtans om de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij/zij kan beoordelen of er een aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt, hetgeen in casu dus allerminst gebeurd is.

De artikelen met betrekking tot de motivering verplichten de overheid om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze (RvSt nr. 110.071, 6 september 2002, RvSt, nr. 129.466, 19 maart 2004, RvSt, nr. 132.710, 21 juni 2004, RvSt, nr. 141.180, 24 februari 2005).

Het begrip afdoende impliceert hierbij dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvV, nr. 13.649, 3 juli 2008, RvV, nr. 17.062, 13 oktober 2008, RvV, nr. 16.211, 23 september 2008).

De overheid dient de situatie in concreto te beoordelen en rekening te houden met alle relevante documenten die werden overgemaakt door verzoeker, alsook deze (correct) beoordelen, hetgeen in casu niet gebeurd is.

Aangezien derhalve verzoeker in casu absoluut in het ongewisse is over de precieze reden van zijn uitwijzing, heeft verweerster de motiveringsplicht duidelijk geschonden en is de beslissing niet op afdoende wijze gemotiveerd."

De verwerende partij merkt op in haar nota:

"De verwerende partij heeft de eer de eer te antwoorden dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De verwerende partij heeft de eer te vermelden dat verzoeker op 14 oktober 2009 een verklaring van inschrijving indiende als bloedverwant in de opgaande lijn van zijn zoon en op 30 april 2010, in die hoedanigheid, in het bezit werd gesteld van een E-kaart.

Uit de stukken van het administratieve dossier blijkt dat verzoeker sedert 13 juli 2010 niet meer bij zijn zoon gedomicilieerd is en dat hij sedert 26 juli 2010 een leefloon ontvangt van het OCMW. Verzoeker betwist deze gegevens niet.

Hierdoor werd er terecht een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker omdat hij niet meer voldoet aan de bepalingen van artikel 40bis van de Wet van 15 december 1980 en omdat hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen teneinde het verblijfsrecht uit eigen hoofde te behouden.

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat verzoeker bezwaarlijk kan voorhouden dat hij zich niet heeft kunnen verdedigen.

Uit artikel 42bis §1 van de Wet van 15 december 1980 blijkt dat de minister of zijn gemachtigde zonodig kan controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Verzoeker werd op 04 maart 2011 uitgenodigd om informatie te geven aangaande zijn huidige toestand en maakte naar aanleiding van deze brief een attest over van het OCMW, een getuigschrift maatschappelijke" oriëntatie, een inschrijvingsattest Nederlands, een doktersattest en een VDAB-attest. Verder blijkt uit het rijksregister dat verzoeker sedert 13 juli 2010 niet meer woonachtig is bij zijn zoon en uit de door verzoeker overgemaakte stukken blijkt dat hij een OCMW-leefloon ontvangt sedert 26 juni 2010.

De verwerende partij beschikte dan ook over afdoende informatie teneinde met kennis van zaken de bestreden beslissing te nemen.

Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij had moeten overgaan tot een nog uitgebreider onderzoek of dat een dergelijk bijkomend onderzoek geleid zou hebben tot een andere beslissing.

De bestreden beslissing werd op zorgvuldige wijze genomen, rekening houdende met alle elementen van het dossier.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoeker niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Verzoeker toont geen schending aan van de formele motiveringsplicht.

Het eerste en enige middel is niet gegrond."

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing vermeldt de juridische grondslag, met name artikel 42bis, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en de feitelijke grondslag met name dat verzoeker niet meer woonachtig is bij zijn zoon die hij eerder vervoegde via gezinshereniging zodat hij niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 40bis van de vreemdelingenwet en dat verzoeker evenmin voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, daar hij deze haalt uit een OCMW-leefloon, zodat hij niet voldoet aan artikel 40, §4, 2° van de vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het middel blijkt dat de verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar verzoeker voorhoudt dat niet duidelijk is welk criterium gehanteerd wordt en dat het “onkies” is eerst een E-kaart te geven om deze twee jaren later af te nemen zonder dat verzoeker de mogelijkheid heeft zich te verdedigen is deze redenering onjuist. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat het verblijfsrecht wordt beëindigd omdat verzoeker niet langer zijn zoon vervoegt terwijl verzoeker zijn verblijfsrecht verkreeg louter in functie van zijn zoon die hij bij de aanvraag wel vervoegde. De bestreden beslissing stelt dat er toepassing wordt gemaakt van artikel 40bis van de vreemdelingenwet dat ten tijde van de bestreden beslissing luidde:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°. De minimumleeftijd van de twee partners bedoeld in 2° wordt teruggebracht tot 18 jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij voor de aankomst in het Rijk van de burger van de Unie die vervoegd wordt, reeds tenminste een jaar samengewoond hebben.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België.

§ 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.”

Artikel 42bis van de vreemdelingenwet luidt:

§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen,

indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

Artikel 40 van de vreemdelingenwet luidt:

§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.

§ 2. Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk.

§ 3. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid.

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

*2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;
(...)”*

Uit de samenlezing van deze bepalingen waarnaar de bestreden beslissing verwijst, blijkt dat het verblijfsrecht van verzoeker kan worden beëindigd indien verzoeker zijn zoon niet meer vervoegt en niet aantoonbaar dat hij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.

De bestreden beslissing stelt wat deze laatste voorwaarde betreft dat:

“Betrokkene betekende deze brief op 25/3/11, en legde naar aanleiding van deze brief volgende stukken voor ocmw-attest (leefloon sinds 26/7/10 tot op heden), getuigschrift maatschappelijke oriëntatie (3/12/10 - 25/2/11), inschrijvingsbewijs Nederlands dd 10/1/11, doktersattest (chronisch ziek sinds 2004) en een vdab-attest (werkloos sinds 6/4/11)

Uit het rijksregister blijkt dat betrokkene sinds 13/7/2010 gedomicilieerd is op adres Muidepoort 1/A000 te Gent Gezien hij niet meer woonachtig is bij zijn zoon R. Y. A. (adres: (...)), bij dewelke hij zich eerder

vervoegde via gezinshereniging, voldoet betrokkene niet langer aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40bis van de wet van 15.12.1980

Uit voorgelegde documenten blijkt immers dat betrokkene evenmin voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Overeenkomstig artikel 40, §4, 2° van de wet van 15 12 1980 dient hij over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstel. Gezien hij zijn bestaansmiddelen haalt uit een OCMW-leefloon (sinds 26/7/10 tot op heden), kan hij uit eigen hoofde evenmin zijn verblijfsrecht behouden (...)”.

De feitelijke gegevens opgesomd in deze motieven vinden steun in het administratieve dossier. Zo blijkt uit het attest van de OCMW dat verzoeker leefloon ontving van 26 juli 2010 tot 30 juni 2011. Voorts blijkt dat verzoeker chronisch ziek is. De bestreden beslissing besluit op kennelijk redelijke wijze dat verzoeker niet meer zijn zoon vervoegt en anderzijds dat hij niet heeft aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen dat hij een onredelijke last vormt voor het sociale bijstandstelsel, wat blijkt uit de steun die hij onder de vorm van een leefloon al ontving.

De verzoeker maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De motiveringsplicht is niet geschonden.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt dat het bestuur op correcte wijze de wettelijke bepalingen heeft toegepast zodat de bestreden beslissing het rechtszekerheidsbeginsel niet schendt nu de verzoeker had kunnen weten dat zijn verblijfsrecht kon worden beëindigd. Tevergeefs houdt verzoeker voor dat hij geen vraag heeft ontvangen betreffende zijn documenten of zijn verblijfsstatuut nu het administratief dossier aantoont dat verzoeker de gevraagde documenten bijbracht.

Het vertrouwensbeginsel is één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan. Dit beginsel is echter niet absoluut. In zijn arrest Vermeulen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685) heeft de Raad van State beslist dat opdat de schending zou kunnen worden ingeroepen van het beginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk het bestuur het door hem opgewekte vertrouwen niet mag beschamen, aan drie voorwaarden moet voldaan zijn, namelijk een vergissing van het bestuur, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige dat voordeel te ontnemen.

Voorts toont verzoeker niet aan op welke andere wijze de bestreden beslissing de *“beginselen van behoorlijk bestuur”* schendt. Aanvoeren dat er een lange termijn van twee jaar bestaat tussen het toekennen van de E-kaart en de *“plotse betekening van het bestreden bevel”* bestaat, volstaat niet. Tot slot wijst de Raad erop dat luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Stellen dat *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur”* geschonden zijn is geen duidelijke omschrijving van de rechtsregel. Het onderdeel dat de schending aanvoert van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur is onontvankelijk.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN